

1446

Mor (PI 3)

(ALDC, IX, 2047. *Es mor* [PI 3])

En aquest comentari, com hem fet en el mapa 1444, prescindim del pronom que apareix eventualment en algunes respostes i que coneix una tradició (veg. *PALDC*, I, mapa 38), per centrar-nos bàsicament en la variació desinencial. La tercera persona del singular del present d'indicatiu del llat. vg. *MŌRIO era *MORIT que, per caiguda de la desinència, va donar en cat. *mor*, com PERDIT > *perd*, CRESCIT > *creix*, forma mantinguda a la major part del domini i que coneix les següents alteracions: *mo* 74, 77-80, 82, var. mall., pel grau zero de la bategant, habitual en el parlar illenc en mots monosíl·labs, com *por* (< PAVŌRE) > [pɔ], *cor* (< COR) > [kɔ]; *mort*, en cat. or. peninsular, pel reforçament dental de la bategant (cf. *PALDC*, I, mapa 26); *mor[e]* 40, 90, 93, 105, 108, 121 o *mor[a]* 98, del cat. nord.-occ., amb neutralització de la vocal final en [ə], *mor[ə]*, o conversió de [e] en [i], *mor[i]*, en cat.

nord-occ., pel tancament de la vocal palatal o, especialment en cat. or (15, 65) i alg. (85), per atracció del subjuntiu; l'harmonia vocàlica amb la *o* tònica ha provocat la var. assimilada [m'ɔr^o] 171. Altres parlars nord-occ. han apostat per les formes incoatives (cf. mapa 1420) en *-isc* (*morisque* 115) i en *-ix* (*morix*, despalatalitzat en *morís* 106, 122, 134, 138); un parlar ross. ha preferit *morei* 5, pel grau zero de la palatal (< *moreix*), d'acord amb aquest vocalisme tònic propi del cat. or.

Muere 87, 94 és forma castellanoaragonesa com es dedueix per la diftongació de la *o* breu llatina.

Mor (model *dorm*) és la forma normativa des del *DOrt*, 1917.

Petit Atlas Lingüístic del Domini Català © PALDC

